

IJSVERMAAK IN ONS LAND.

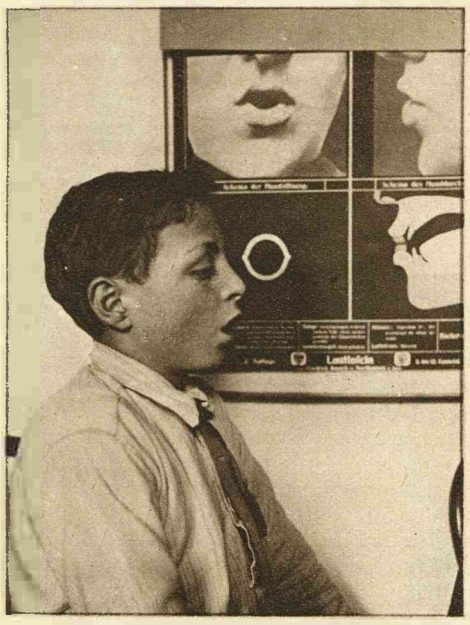
Lang gewacht, stil gezwegen, nooit gedacht en . . . zou het tòch nog zoo wezen? Zouden we in ons waterrijk landje tòch dezen winter nog de schaatsen kunnen aanbinden? Ja, in sommige streken van ons land is het al zoo ver en rijdt men reeds. De foto's op deze pagina, genomen te Volendam, getuigen ervan en illustreeren dit zoo gezonde wintervermaak op levendige wijze.

DE JEUGD VAN VOLENDAM ZICH VERMAKEND OP HET IJS.

De eerste tentoonstelling voor hen, die slecht hooren.

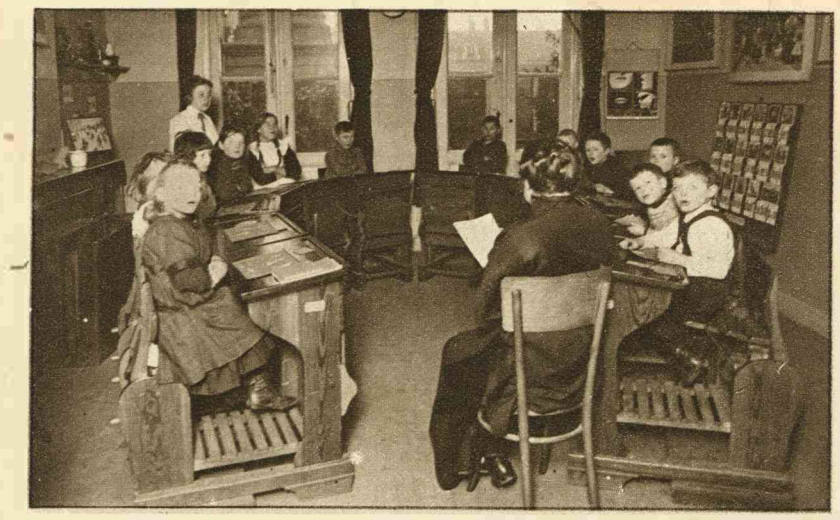

Les in het spreken met 'n duidelijke mondvorming.

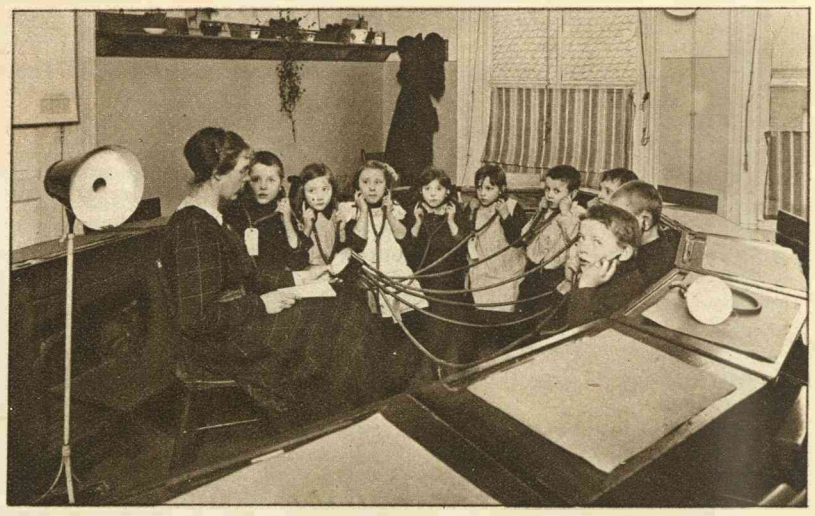
De eerste tentoonstelling . . . En je zoudt wel zeggen, dat er jaren op zoo'n tentoonstelling gewacht is, zoo ontzaglijk vol is het geweest. We denken daar nooit zoo aan, hè, maar er is een overstelpend aantal menschen, dat slecht hoort. Men kon dat over en over bemerken aan de buitengewone belangstelling, die deze eerste tentoonstelling, door een comiteit dames op touw gezet, heeft gevonden. De zaaltjes in het café Brinkmann te Haarlem konden de vele bezoekers niet bevatten. Het was eivol; men verdrong zich om de tafels, waar een uitgebreide tentoonstelling van hoorhulpmiddelen was uitgestald; hoorns en geleiders en electrische schellen, potlepels enzoovoorts; de hoorns op allerlei aardige manieren als het ware onherkenbaar vermomd in waaiers, taschjes en dergelijken, dit ten dienste der velen, die zich een klein beetje voor hun ongemak geneeren... Onder het kijkende publiek waren natuurlijk een groot aantal dames en heeren, die zelf lijdend aan hardhoorendheid waren, en op hun verzoek door de mannelijke en vrouwelijke helpers van de constructie en qualiteiten der toestellen op de hoogte werden gebracht. Overal zag men proeven nemen; met blijden glimlach zag men de menschen soms als een uitkomst het eindelijk gevonden hulpmiddel, verlossing van veel narigheden, aanvaarden; verwonderd zag men velen, die voor het eerst hier kennis maakten met de technische vindingen, die hen de deelneming aan het leven, door hen in mistroostigheid reeds opgegeven, weer mogelijk maakten. En de ijverige dames, die zich temidden van de menigte bewogen om leden voor de zoo humane en nuttige instelling, de „Vereeniging tot bevordering der belangen van hardhoorenden", te winnen, konden verscheidene leden noteeren, uit verschillende plaatsen des lands hierheen gekomen. Men kreeg, daar rondziend, den indruk, dat er nog veel, véél meer medemenschen aan slechthoorendheid leden dan men ooit had vermoed. Behalve van de tentoonstelling was er ook van een openbare les te genieten, een openbare les in z.g. liplezen, door den heer Beijnen, hoofd der eerste Nederlandsche school voor slechthoorende kinderen te 's Hage, hier gehouden. Het was een lust, die kinderen, waaronder stokdooven, op het tooneel in de groote schouwburgzaal bij elkaar te zien, gezeten rondom een groote tafel en met aandacht en ijver luisterend... of neen, kijkend naar de woorden, welke de leerares door mondbewegingen te verstaan gaf; het was ook aardig en leerzaam, de kleuters met geluidleiders in de oortjes, rondom de in een toestel sprekende leerares te zien geschaard, terwijl deze hun regel voor regel een versje voorzei, dat zij dan met enthousiaste stemmetjes en van blijdschap blinkende oogjes nazeiden. En 't maakte op ons hoorders een grooten, schoonen indruk, dit werk van toewijding, geduld en liefde aan het door zijn slecht gehoor bij andere kinderen zoo achtergestelde kind te zien. Een schoone levenstaak... Na de openbare les woonden wij ook een lezing van den heer Beijnen bij, waarin de zaak van het doove kind zoo zakelijk en tevens zoo liefdevol bepleit werd; niet op de doofstommen-instituten hoort het doove kind thuis; de ondervinding heeft geleerd, dat het onderwijs speciaal voor slechthoorenden het eenige geschikte voor hen is; kinderen, die nergens mèè konden, bleken door dat speciale onderwijs zóó flink terechtgebracht, dat zij de H.B.S. en de colleges der universiteiten met vrucht konden volgen. Het waren belangwekkende en leerzame dagen; en hartelijk verheugen wij ons in alles wat wij te zien en te hooren kregen, ten blijke dat de menschelijke geest steeds meer en meer vorderingen maakt, ook op dit zoo nuttige en schoone gebied: het helpen van wie aan een schijnbaar luttel, doch o, zoo bedroevend physiek gebrek als de slechthoorendheid lijden. S.

Spreekoefening voor den spiegel.

Oefening in het aflezen van den mond.

Oefeningen in het hooren.